

Der synes jeg nok, at Sigbrændingens Bener maa indrømme, at vedtager man Tilladelsen til Sigbrænding, saa aabner man ogsaa faktisk en Mulighed for, at en Del Forbrydere, navnlig Mord ved Forgiftning, forblive uopdagede. Det kan nemlig ikke være nogen afgørende Indvending derimod, at nogle enkelte Forgiftningstilfælde ogsaa ville kunne eftervises i det brændte Vigs Afte, thi for det første er det kun nogle enkelte Tilfælde, og for det andet er det kun en lille og tilfældig Del af Asten, der opsamles i Urnerne. Jeg maa derfor ogsaa tilstaa, at det undrer mig noget, at den højtærede Justitsminister har kunnet finde sig tilfredsstillet ved § 3 i dette Lovforslag. Thi det er klart, at en almindelig Søgeattest vil i mangfoldige Tilfælde ikke gøre Sagen klar. Naar man kender Forholdene, som de ere navnlig paa Landet, saa ved man, at Vægen og Politiet ere meget ofte de sidste, der saa at vide, at der er Mistanke et eller andet Sted. Følt ere alt for ængstelige og forsigtige med at melde til dem, førend Mistanken er langt fremskreden, de saa det i Reglen først at vide paa et meget sent Tidspunkt, saa sent, at det er for sent. Det ligger i Sagens Natur, at det jo maa være ganske overordentlig pinligt for Vægen at stride ind paa Grundlag af ethvert som helst løst Rygte, han pludselig hører. Altsaa, en saadan fuldstændig Betryggelse giver denne Paragraf virkelig ikke, det tror jeg nok, alle maa være enige om. Naar imidlertid den højtærede Justitsminister er gaaet ind paa den, antager jeg, det er, fordi han har ment som saa: der er vel Mulighed, men i Praxis vil der ganske overordentlig sjældent blive Tale om, at virkelig nogen Forbrydelse skulde blive uopdaget af den Grund. Jeg er nu ogsaa tilbøjelig til at tro, at her i Landet, hvor Sigbrænding vil være noget saa ekseptionelt, som det vil blive i lange Tider, vil denne Side af Sagen næppe saa nogen virkelig Betydning. Man kunde jo imidlertid sige, at blot et eneste Tilfælde, hvor et Menneske var uskyldig mistænkt, og han kunde saa sin Uskyldighed bevist ved Vigtets Obduktion, men ikke kunde det nu, var nok til at fordømme denne Paragraf. Men jeg vil sige dertil, at man kan jo tage saa ideelt paa noget, at man kommer til at krænke andres ideelle Interesser, og jeg tror, det vilde være noget i Smag dermed, om man fremdrog et saadant enkelt Tilfælde som noget, der skulde kunne forbyde et Lovforslag. Altsaa, for mit Vedkommende kan jeg ikke sige, at jeg i og for sig har noget imod, at det bliver tilladt her i Landet at benytte dette Krematorium, som man har bygget her, men som der jo fore-

ligger Højesteretsdom for, at det ikke maa benyttes, før Lovgivningen gav en Lov desangaaende. Sigbrændingsselskabet hos os er jo optraadt med stor Hensynsfuldhed og Maabehold, og allerede af den Grund forekommer det mig, at vi ogsaa maa vise Selskabet den største Hensynsfuldhed igen, saa langt vi kunne gaa, og den Omstændighed, at det har haft saa stor Bekostning allerede paa den Sag, det bærer frem, synes jeg ogsaa, kunde komme noget i Betragtning. Ganske vist kunde man nok sige, at de kunde have ladet være at bygge dette Krematorium, til de havde faaet Lov til at brænde Vigen, men paa den anden Side kunde der ogsaa være noget, der talte for, at de kunde tro, at de kunde vinde deres Sag ved Højesteret. Naar man ser hen paa Forholdene i Sverige og England, hvor Forholdene ere aldeles analoge med Danmark, hvad Forsatningsforhold og Bestemmelser angaa, kunde der nok være Grund til at formode, at Sagen kunde vindes. Det er jo slet ikke sagt, at de ere gaaede frem paa den Maade for derved at ville udvæste Autoriteterne eller vise Mangel paa Erhødighed for Autoriteterne, tværtimod. Selskabet har maaste gjort det for at fri Autoriteterne for at foretage en Afgørelse, som dog helst Domstolene maatte træffe. Ja, hvis man ikke vedtog dette Forslag her i vor Repræsentation, ville vi ganske vist ikke handle særlig bornert i Forhold til andre Landes Repræsentationer. Thi saa vidt jeg ved, er der kun et eneste Sted, hvor Repræsentationen har vedtaget det endnu. Sigbrænding er ganske vist tilladt i England, hvor Retten er kommen til det Resultat, at man ikke kan forbyde den. I Sverige er Tilladelsen givet administrativt, i Tyskland paa et enkelt Sted paa samme Maade, og at man i Svejts og Amerika har givet de enkelte Kantoner og Stater Lov til at tage Bestemmelse derom, følger af sig selv, men hvad Repræsentationerne angaar, saa have de, naar de ere blevne spurgt, til Dato alle sagt nej. Dette gælder Tyskland, Sachsen, Holland, England, Portugal, ja ogsaa i Lande uden for Europa; alle Begne have Repræsentationerne været imod det. Hvis vi altsaa vare imod det, vilde det ikke være saa uørt. Men som sagt, jeg for mit Vedkommende vil ikke bestemt stille mig imod, at der skulde gives Tilladelse til Sigbrænding her i Landet.

Men det er jo een Ting, at vi vedtage et Lovforslag, der giver Tilladelse til Sigbrænding i al Almindelighed, og det er noget ganske andet, at man, som Forslaget gaar ud paa, tillige vil træffe Bestemmelse